

at indstille til det høie Landsting, at vedtage disse 9 Beslutninger, saaledes som de foreligge fra Folkethinget.

Andrø: Det er virkelig Synd, at denne Sag skal gaae saa tarveligt. Det er rigtignok noget sildigt ud paa Dagen, idet Klokkeren snart er $4\frac{3}{4}$, men jeg troer rigtignok ikke, at det høie Thing vilde have meget større Ryst til at behandle den, selv om Klokkeren kun var $1\frac{3}{4}$. Sagen fortjener imidlertid dog virkelig nogle Ord. Jeg veed meget vel, at det er et ømt Punkt at røre ved Statsrevisionens Anliggender, og jeg pleier derfor ogsaa i Almindelighed at holde mig ganske tavst og stille, naar de foreligge. Statsrevisionen er jo i det pragtfulde Palads, som vi have opført os, det lille Aladdinsvindue, ved hvilket der er noget endnu ikke fuldkomment fuldbendt. Rigsdagen har for lang Tid siden — troer jeg — dog faaet Dinene op for, at den Stilling, som den indtager ligeoverfor denne Side af sin Virksomhed, er en meget besæden, og at dens Betydning meget nær nærmer sig til at være lig med Nul, og at det virkelig ikke har nogen afgjørende Vægt, om man meget fint udmaaler, hvad enten man nu vil bruge Udtrykket „faaer at passere“ eller „passerer;“ lidt efter lidt er det dog gaaet op for de Fleste, at det i Grunden kommer ud paa det Samme. Der er imidlertid ved det os nu foreliggende specielle Tilbrag i denne Retning et særligt pikant Punkt, som gjør, at det synes mig, at man dog bør stænke denne Sag en flygtig Opmærksomhed. Medens Rigsdagen, som sagt, har været saa tilbageholden i disse Anliggender, har der dog, troer jeg, hos ikke Faa været den Forestilling, at det vist i og for sig var noget meget vigtigt, der foregik, om jeg saa maa sige, bag Coullisferne, med denne Flytning af Bøger frem og tilbage, denne Undersøgelse af Regnskaber, denne Correspondance og gjentagen Correspondance osv., og at Alt dette dog vistnok havde Meget at betyde, at Statsmaskinen stod Fare for ikke længer at gaae sin gode Gang, naar dette ikke fandt Sted. Men her foreligger nu den Beshynderlighed, at selve Statsrevisionen for et lille Beløbs Vedkommende slaaer sig for Brystet og siger: „Herre kom os

til Hjælp; vi kunne ikke mere, vi ere virkelig ganske ude af Stand til at sige det Allermindste om dette Beløb; med Hensyn til det ere vi renonce“. Ganste vist handles der kun om et lille Beløb, vistnok kun paa henved 17 Millioner. Men det er dog, naar Statsrevisionen stiller sig saaledes, en ganske eiendommelig Stilling, at vi saa tie ganske stille og lade Sagen gaae ganske jævnt igjennem, uden at Nogen siger et eneste Ord. Jeg skal strax berolige Thinget med, at jeg ikke agter at stille noget Endringsforslag, ikke det mindste. Jeg vil blot notere mig dette Punkt; jeg troer, at det er godt, at det bliver noteret. Man bør vel lægge Mærke til — det vil Ingen kunne misforstaae —, at der naturligtvis ikke paa nogen Maade fra min Side er Tanke om, at der her skulde være nogen Anledning til at sætte Ministre under Ansvar eller til at gjøre andre lignende store Anstrengelser. Det er slet ikke min Mening. Men jeg synes dog nok, at der kunde være nogen Grund til, om ikke af anden Grund, saa af Nysgjerrighed, at ønske at faae lidt at vide om, hvorledes disse 17 Millioner ere blevne anvendte. Det forekommer mig ikke, at der har været nogen presserende Grund til i det andet Thing at underkende Statsrevisionens Begjæring om, at nogle nærmere Oplysninger, saaledes som de dog med den allerførste Lethed maatte kunne gives, i sin Tid maatte blive os meddeelte. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke stille Endringsforslag om dette Punkt, men skal blot afholde mig fra at stemme om Sagen.

Fischer: Det forekommer mig ikke, at Begyndelsen af den ærede sidste Talers Foredrag var i fuldkommen Samklang med dets Slutning; jeg havde idetmindste ventet en anden Slutning paa dets Begyndelse. Det ærede Medlem holder ikke af Statsrevisionen, og han har oftere ladet sit satiriske Lune sætte sig i Bevægelse i Anledning af Statsrevisionen. Denne gang glæder det mig imidlertid, at en Fordring af Statsrevisionen dog til Skynde og Sidst finder Understøttelse hos det ærede Medlem, thi derpaa gik hans Foredrag dog i Medlem, skjøndt han ikke nævnte det albeles.